

РЕШЕНИЕ

№ 840

гр. Варна, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в закрито заседание на тридесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Мирела Огн. Кацарска

като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20223100501346 по описа за 2022 година

Производството по делото е по Глава 39 от ГПК, с правно основание чл.435 от същия, и е образувано по жалба от **М. П. ИЛ.**, ЕГН ***** срещу действията на ДСИ Милушева изразяващи се в неправилно определяне и събиране на суми, непосочени в ИЛ, както и неправилно определяне размера на дължимите разноски в размер на 1732.79 лева, като се отмени запора върху сметката на Длъжника за суми над действително посочените.

В жалбата се сочи, че ДСИ неправилно е изчислявал и събирал суми от Длъжника, като се твърди още, че не е била приспадната вече платената сума по т.нар. привременни мерки. Настоява се, че ДСИ е следвало да назначи Експертиза за размера на задължението; оспорва се и сумата от 1 732.79 лева, които в жалбата са определени като разноски, като се твърди, че те също са силно завишени и не следва да се заплащат. Отделно се настоява да се отмени запора върху сметката на Длъжника за суми над действително дължимите по ИЛ.

За да се произнесе съдът съобрази следното:

На базата на ИЛ, издаден от ВРС по т.нар. привременни мерки Длъжника М.И. е била осъдена да заплаща в полза на двете си деца – Павел и Радомир, съответно сумата от 220 лева и сумата от 160 лева, считано от постановяване на определението – 24.04.2020 година.

С нов ИЛ – вж.л.126 тя е била осъдена да заплаща в полза на децата си – сумата от 300 лева за Павел и сумата от 250 лева за Радомир, както и издръжка за минал период от време – от 05.01.2019 година за Павел в размер на 2 729.12 лева, а за Радомир – сумата от 2 274.04 лева.

Изпълнителното производство е страртирало със запови върху сметките

на Длъжника, които по – късно е бил отменен, като самото изпълнение е било насочено върху трудовия доход на Длъжника, от където са постъпвали и сумите.

Предвид горното, съдът намира от правна страна следното:

Въз основа на данните по делото съдът намира, че жалбата на длъжника се явява процесуално недопустима, поради което и следва да бъде оставена без разглеждане. Това е така, защото уредбата на действащия ГПК /в сила от 1.03.2008 г./ е подчинена на принципа за ограничаване процесуалните възможности на участниците в изпълнителното производство за атакуване законосъобразността на действията по изпълнението, като допустимите за обжалване действия и активно процесуално легитимираните лица са изрично посочени. Включените в раздела "Обжалване действията на съдебния изпълнител" на ГПК разпоредби имат ограничителна обжалването цел-назначени са към най- съществените възможни процесуални нарушения. Във всички останали случаи, извън изчерпателно посочените в чл.435 ГПК, защитата на участниците в изпълнителното производство се осъществява чрез ангажиране отговорността за вреди на ДСИ и/или ЧСИ. Контролът, осъществяван от съда по реда на чл.435 ГПК, е контрол за законосъобразността на действията на съдебния изпълнител по осъществяване на принудителното изпълнение. Самата норма визира визира изчерпателно подлежащите на обжалване действия на съдебния изпълнител, като съгласно ал.2 на същата длъжникът по изпълнението може да обжалва постановлението за глоба; насочването на изпълнението върху имущество, което смята за несеквестируемо; отнемането на движима вещ или отстраняването му от имот, поради това, че не е уведомен надлежно за изпълнението; отказа на съдебния изпълнител да извърши нова оценка по реда на 468 ал.4 и чл.485; определянето на трето лице за пазач, ако не са спазени изискванията на чл.470 и чл.486 ал.2 ГПК; отказа на съдебния изпълнител да спре, да прекрати или да приключи принудителното изпълнение; разноските по изпълнението. Отделно от горното Длъжника може да атакува Постановлението за възлагане, поради това, че наддаването при публичната продажба не е извършено надлежно или имуществото не е възложено по най-високата предложена цена.

В конкретния случай Длъжника оспорва размера на задължението си, като твърди, че той не е такъв, какъвто го е определил ДСИ. В това производство обаче, съобразно предвидените в чл.435 ал.2 от ГПК хипотези не предвиждат атакуването на подобно действие. Размерът на задължението, ако се оспорва следва да се изясни в хода на изпълнителния процес на база на конкретно там направено искане за експертиза или в нарочен процес по реда на чл.439 от ГПК. Искането в случая е извън компетентността на съда, с оглед предвидените в чл.435 ал.2 от ГПК възможности за това.

По отношение на сумата от 1 732.79 лева:

Настоява се в жалбата, че тази сума представлява **разноски** по изпълнението, без да се държи сметка за разликата между **разноски и държавни такси**. И двете понятия имат съвсем различен смисъл. В този ред на мисли е редно да се уточни следното:

Когато изпълнителният лист е предявен пред държавен съдебен изпълнител и длъжникът плати в срока за доброволно изпълнение, от него не се събира единствено т. нар. окончателна такса по чл. 53 от Тарифата за държавните такси, които се събират от съдилищата по ГПК. Длъжникът отговаря за дължимите от вискателя авансови такси (и да не са заплатени предварително) за извършените необходими действия по изпълнителното дело и разноските на вискателя за процесуално представителство, доколкото съответстват на действителната фактическа и правна сложност на делото. Ако вискателят е поискал и съдебният изпълнител е извършил изпълнителни действия които не са необходими с оглед размера на търсената сума и интереса на вискателя от бързо удовлетворяване, както и ако някои от поисканите от вискателя изпълнителни действия още не са извършени, длъжникът не отговаря за тези такси.

Когато изпълнителният лист е предявен пред частен съдебен изпълнител и длъжникът плати в срока за доброволно изпълнение, от него се събират както дължимите от вискателя авансови такси (и да не са заплатени предварително) за извършените необходими действия по изпълнителното дело и разноските на вискателя за процесуално представителство, така и т. нар. окончателна такса по чл. 26 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ обн., ДВ, бр. 35 от 28.04.2006 г.). Таксата върху събраната сума за изпълнение на парично вземане по [чл. 26 от Тарифа за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители](#), по общото правило на [чл. 79, ал. 1 ГПК](#) е за сметка на длъжника, платил след започване на изпълнението, независимо дали е извършил плащането пряко на вискателя или сумата е постъпила по изпълнителното дело. Следователно и доколкото в настоящия случай длъжникът не е платил в срока за доброволно изпълнение, той дължи всички тези такси, има се предвид действително такси, а не разноски. Няма данни по делото Вискателя да е бил представяван от

адвокат, няма и Договор за процесуално представителство. При всички положения размера на събираните такси е пропорционален на размера на задължението. Ако се приеме, че размера на задължението е 15 440.69 лева, то по чл.53 от Тарифата за държавните такси, събирани от съдилищата по реда на ГПК размера на д.т. е 1 146.44 лева. Наличието на два ИЛ и поисканите от Вискателя изпълнителни способности – многократен заповед върху сметки не дава основание на съда да приема, че ДСИ е злоупотребил и е начислил по висока такса – само върху първия ИЛ към 15.09.2020 година д.т. е била в размер на 248.17 лева, а цялото задължение по този ИЛ е в размер на 2 681.77 лева. Отделно от горното се изисква такса за образуване на ИД, за проучване на имуществено състояние; за налагане на заповеди и други. В тази ѝ част жалбата следва да се остави без уважение.

По отношение на вдигането на заповед върху банковата сметка на Длъжника:

Разпоредбата на чл.444 т.7 от ГПК създава забрана изпълнението да бъде насочено върху ценности, които имат характеристиките на несеквестрируеми. Също закона обаче и то в нормата на чл.445 ал.1 ГПК предвижда отпадане на несеквестрируемостта, тогава когато изпълнението е насочено върху вещи, върху които е учреден залог или ипотека, когато вискател е зложникът или ипотечният кредитер, или още от забраните по чл.444 т.5 и т.7 ГПК не могат да се ползват: длъжниците по задължения за издръжка, **за вреди от неправомерно увреждане** и от финансови начети.

По смисъла на ТР № 2 от 2015 година на ВКС, длъжникът може да упражни чрез жалба правото си на закрила поради несеквестрируемост на вземането, върху което е насочено изпълнението до изтичането на едноседмичния срок от връчването на съобщението за наложения заповед върху изцяло несеквестрируемо или друго вземане, върху което не се допуска принудително изпълнение, а когато заповедът не е съобщен на длъжника или е наложен върху частично несеквестрируемо вземане - от узнаването, че третото задължено лице е платило на съдебния изпълнител или отказва да плати на длъжника поради наложения заповед. Също съгласно дадените в ТР 2 от 2015 година разяснения, насочването на изпълнението се обжалва, когато в жалбата длъжникът се позовава на **несеквестрируемост** (пълна или частична) на заповедено или възбранено имущество за събирането на определено парично вземане. По такава жалба съдът е длъжен да се произнесе,

секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. В жалбата може да са изложени оплаквания и да се иска отменяването на някои действия - заповест, възбрана, опис, оценка, назначаване на пазач, насрочване на продан и др. Съдът се произнася по тези искания само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и в този смисъл я нарушават. Ако приеме наличието на несеквестрируемост, съдът отменя всички изпълнителни действия, които нарушават (несъвместими са с) несеквестрируемостта и без да е отправено изрично искане за това: отменя наложения заповест върху несеквестрируеми потребими вещи, върху изцяло несеквестрируемо вземане (като указва за кои кредиторови вземания важи тя) или указва, как се определя секвестрируемата част при частична несеквестрируемост, без да отменя заповеста; отменя постановлението за назначаване на пазач или насрочването на публична продан на несеквестрируема непотребима вещ.

Изцяло неоснователен е довода за вдигане на заповеста поради имплицитно съдържащия се в жалба довод за несеквестрируемост. Това е така, т.к. по смисъла на чл.445 от ГПК от забраните по чл.444 не могат да се ползват длъжниците относно вещи, върху които е учреден залог или ипотeka, когато взискател е зложникът или ипотекарният кредитор, както и длъжниците по задължения за издръжка, за вреди от непозволено увреждане и от финансови начети; длъжниците за случаи, предвидени със закон.

Предвид изложеното, съдът,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ искането, обективирано в жалба Вх.№ 7931 от 10 май 2022 година на **М. П. ИЛ., ЕГН *******, чрез адв.А., **в частта**, срещу действията на ДСИ Милушева, изразяващи се в неправилно определяне и събиране на суми, непосочени в ИЛ и изготвянето на Експертно заключение и **ПРЕКРАТЯВА** в.гр.дело № 1346/2022 година, по описа на ВОС в тази му част.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането, обективирано в жалба Вх.№ 7931 от 10 май 2022 година на **М. П. ИЛ., ЕГН *******, чрез адв.А., **в частта**, относно неправилно определяне размера на дължимите разноси в размер на 1732.79 лева, както и **в частта**, с която се настоява да се отмени заповеста върху сметката на Длъжника.

Решението подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок

от уведомяването пред Варненски Апелативен Съд, само в частта, с която съдът е оставил без разглеждане жалбата срещу действията на ДСИ Милушева, изразяващи се в неправилно определяне и събиране на суми, непосочени в ИЛ и изготвянето на Експертно заключение и е прекратил в.гр.дело № 1346/2022 година, по описа на ВОС в тази му част.

В останала му част, решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____